

MÍT HLUBOKÉ KOŘENY, BÝT PRUŽNÝMI
A BOHATÝMI NA PODSTATNÉ VĚCI

Nikdy nezapomenu na životní a moudré poučení, které mi v půvabu lesa ve Vallombrose daly jedle.

Moji drazí přátelé, čtenáři časopisu Bollettino Salesiano a členové milované salesiánské rodiny. Tato promluva vychází – jako vždy – ze srdce. Tentokrát vám chci odevzdat úvahu, která se zrodila za jistých okolností mého života. Je to úvaha, kterou mi darovala příroda.

Uprostřed naléhavého a překypujícího ohňostroje závazků, setkání, cest a každodenních starostí jsem se mohl potěšit z jednoho okamžiku, který měl rád i Ježíš, a který nám připomínají evangelia: „Odešel na horu anebo do pouště se modlit.“

Mým zvláštním místem byl klášter ve Vallombrose blízko Florencie, kde jsem měl příležitost strávit týden radostného pokoje na duchovních cvičeních – společně s dalšími členy generální rady. Vallombrosa je velmi jednoduché a skromné místo obklopené přírodou v nadmořské výšce tisíc metrů. Už jen tam být, bylo výzvou k modlitbě. V tom svěžím chládku – jak to říká i samotný název (pozn. překl.: „Vallombrosa“ znamená „Zastíněné údolí“) –, který poskytují tisíce a tisíce jedlí, rovných a vysokých i více než dvacet metrů. Les ve Vallombrose je jedním z nejdůležitějších „zelených plic“ Itálie a má stromy, které se považují za jedny z nejdéle žijících v Evropě.

No a právě ty stromy mi udělily moudré a duchovní poučení, na které nezapomenu. Všiml jsem si, že to byly velmi vysoké jedle, pěkně rovně směřující do výšky – ale s bídnou korunou, s malým množstvím větví a jehličí. Jakoby se uspokojili s tím podstatným – aby mohly dýchat, žít a růst.

S probuzenou zvědavostí jsem se na to zeptal jednoho odborníka. Potvrdil mi, že jedle v této oblasti mají speciální vlastnosti: jsou to stromy s **velmi hlubokými kořeny, s velmi pružným kmenem a s korunou (větvemi a jehličím) zmenšenými jen na to podstatné.**

A proto mě to všechno udivovalo ještě víc.

Hluboké kořeny jsou potřebné pro vyhledávání vláhy a vody, obzvláště v létě, kdy je půda, dokonce i v horách, vyprahlá kvůli spalujícím teplotám.

Kmen je vysoký, proto musí být velmi pružný, aby se mohl ohýbat a neutralizovat tlak větru. Kdyby byl tuhý, hrozilo by riziko, že praskne, když zuří vichřice, které v těchto místech nejsou vzácné.

I zredukovaná koruna je ovocem moudrosti přírody. Kdyby byla široká a měla mnoho větví, velké zimní sněhové nadílky by ji mohly rozlámat tíhou sněhu, čímž by ohrozily celý les. Zůstal jsem překvapený i užaslý jasností tohoto vysvětlení.

Tři charakteristické črty

„Jakou neuvěřitelnou metaforu, jaké životní poučení, nám lidským bytostem uděluje příroda“, řekl jsem si a myslel jsem ihned na nás. Kolik „salesiánské“ moudrosti je v těchto třech charakteristických vlastnostech tohoto stromu.

První nás učí žít s hloubkou a vnitřním životem a hledat prameny života, abychom objevili „čistou vodu“ radosti, vyrovnanosti a pokoje i v těžkých dnech. Ve chvílích bolestí a nepříjemností. Tento

pramen pro nás není beze jména. Naše kořeny se zapouštějí do Boží „země“, kde nacházíme smysl všeho. Tak se tomuto světu nikdy nepodaří nás vysušit a zbavit nás naší životní energie.

Druhou vlastností je flexibilita, pružnost. To znamená vzepřít se ničivým silám, vzdorovat zkáze, a přitom se ohýbat. Znamená to být pružný a obratný, když je ve hře to, co je skutečně důležité. Když proměňujeme neústupnost na dialog, na naslouchání, na trpělivost a na blízkost, na všechny vlastnosti, které se rodí z lásky, nebudeme tak lehce „rozlámaní“. Jsme syny otce, který, aby se v semináři v Chieri odlišil od jiného klerika se stejným jménem, (pozn. překl.: „bosco“ v italštině znamená „les“) který o sobě říkával: „Já jsem *Bosco di nespola, Mišpulový les* (tvrdé a sukovité dřevo)“, jednoduše říkal: „A já se jmenuji *Bosco 'd sales*, (z piemontského nářečí do italštiny přeložené „Bosco di salice“, *Vrbový les*, měkké a pružné dřevo). A takovým byl vždy, po celý život.

Třetí vlastnost nás vyzývá hledat jenom to, co je opravdu podstatné. To, co nám stačí, abychom byli v šťastné harmonii se sebou samými, s druhými i s věcmi. Zbavte se neužitečných břemen, objevte jednoduchost, odstraňte soupeření v každé oblasti své existence. Bohatství člověka se měří tím, co nepotřebuje.

Poučení z přírody je rozhodně vhodné v tomto roce, když **vyzýváme rodiny, aby uvažovaly nad tím, jak se stát „školou života a lásky“**. Je to poučení, které platí pro osobní vztahy, pro rodinné svazky, pro výchovu a doprovázení dětí. Je důležité pro každý cit i přátelství a též v prostředí práce. Jde vždy o to, kým jsme, jací jsme a jak se vyvíjíme.

Nezapomeňme na poučení jedlí z Vallombrosy. Poslouchejte je i vy. Jsou jednou z nekonečných stop, které nám Stvořitel zanechal zde dole na zemi.

S láskou vás pozdravuji a buďte šťastní.

(Podle Il Bollettino Salesiano, říjen 2017)

